

československého, platí se v korunách československých, při čemž se počítá jedna K československá za jednu K rakousko-uherskou. Dle odst. 2 téhož paragrafu nenastává však změna v platnosti nařízení ze dne 1. dubna 1919 č. 167 sb. z. a n., čímž nařízení to bylo zákonem v platnosti zachováno.

Z ustanovení těchto jest patrné, že zákon výslovně vyloučil užívání zákonné měny republiky československé, pokud jde o placení závazků před 26. únorem 1919 vzešlých a pokud věřitelem je osoba nalézající se na území bývalého Rakouska a Uher mimo obvod československé republiky.

Pokud stěžovatel odvolává se na zákony a nařízení o soupisu jmění, kolkování bankovek a úpravu valuty, tož na svrchu uvedeném ustanovení zákonném nemohlo nic změněno býti zákony ustanovujícími kolkování bankovek a soupis jmění, neboť pocházejí vesměs z doby před vydáním svrchu uvedených ustanovení, a rovněž ne zákonnými předpisy o úpravě valuty, neboť tyto předpisy neodvolávají svrchu uvedená ustanovení nařízení č. 167 sb. z. a n., případně zák. č. 187 sb. z. a n. a upravující zákonné platidlo republiky československé, pokud ho po zákonu použítí jest, ustanovením těm neodporují a na jejich platnost vlivu míti nemohou.

Ze žádosti stěžovatelovy je patrné, že týž jest ve Vídni, tedy mimo obvod republiky československé na území bývalého Rakouska, že jde o jeho účet u tuzemského peněžního ústavu a že, jak tvrdí, přihlásil svou pohledávku k soupisu.

Dle § 14 zákona z 25. února 1919 č. 84 sb. z. a n. a nař. ze 4. března 1919 č. 110 sb. zák. soupis ten konal se dle stavu dne 1. března 1919. Dle § 9 nař. ze dne 25. února 1919 č. 86 sb. z. a n. byly ode dne 26. února až včetně 9. března 1919 hranice uzavřeny a dle téhož nařízení, jakož i nař. ze dne 6. března 1919 č. 114 sb. zák. a nař. nesměly peněžní ústavy v době od 26. února do 10. března 1919 přijímati vkladů.

Právním tudíž žalovaný úřad vycházel z předpokladu, že pohledávka stěžovatelova k soupisu přihlášená, o jejíž uvolnění žádal, byla tu již dne 26. února 1919.

Jestliže pak úřad na základě tohoto předpokladu a po rozumu svrchu cit. ustanovení § 6, odst. 2 zákona z 10. dubna 1919 č. 187 sb. zák. a n. a § 1 nař. z 1. dubna 1919 č. 167 sb. zák. a n. nepovolil převedení účtu stěžovatelova v okolokovaných bankovkách československých, odpovídá výrok jeho zcela jak skutkovému stavu, tak i zákonu, pročež slušelo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Tím ovšem nepředbíhá se řešení soukromoprávní otázky o tom, pokud převedením řečené částky za podmínek v naříkaném rozhodnutí uvedených uspokojena byla pohledávka stěžovatelova vůči Živnostenské bance v Praze.

Č. 399.

Z a b í r á n í b y t ů: Nešetření předpisu § 23 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. má v zápětí zmatečnost rozhodnutí, na němž se účastnil u společného bytového úřadu přednosta nebo náměstek přednosta, který nemá předepsané kvalifikace.

(Nález ze dne 3. května 1920 č. 6981/19.)

Prejudikatura: nález ze dne 20. prosince 1919 č. 6524, sbírky čís. 263.

Věc: František Vitásek v Nymburce proti společnému bytovému úřadu v Nymburce stran zabránění krámu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Společný bytový úřad v Nymburce rozhodnutím ze dne 23. září 1919 č. 120 zabral stěžovateli Františku Vitáskovi krám v domě čp. 114 v Nymburce, poněvadž je přebytečný.

O stížnosti proti tomu podané uvážil nejvyšší správní soud toto:

Stížnost vytýká naříkanému rozhodnutí vadnost a zmatečnost pro porušení § 23 zákona z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., poněvadž přednosta společného bytového úřadu jest úředníkem státních drah, nikoliv právníkem a náměstkem sice právník, ale nikoliv státní úředník, kdežto § 23 cit. zák. přikazuje, že přednosta i náměstek jeho musí býti vzati ze státních úředníků a znalí práv.

Námítka tato jest odůvodněna. Nález zabírací jest podepsán p. Pikem, úředníkem státních drah, jenž dle sdělení zemské správy politické v Praze ze dne 4. prosince 1919 č. 370.034 není právníkem, jakž bylo zjištěno ze spisů o stížnosti Růženy Teklé čís. 6524/19 tohoto soudu.

Nešetřením § 23 cit. zákona, správněji nešetřením tehdy platného, ale stejně znějícího § 20 nařízení ze dne 21. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. nastala zmatečnost rozhodnutí, neboť úřad jako takový může uplatnití moc soudcovskou a správní zákonem mu přiznanou jenom tenkrát, je-li složen dle předpisu zákona; jinak nelze jej pokládati za úřad k výkonu této pravomoci povoláný a nemohou tudíž výroky jeho jako výroky »úřadu« míti nižádné právní moci (analogie § 477, č. 2 c. ř. s. a § 281 trestního řádu). Bylo tudíž zrušiti naříkaný nález pro nezákonnost.

Č. 400.

Disciplinární řízení v oboru školském (Čechy):

I. * Byla-li osoba učitelská uznána vinnou několika konkurujícími přestupky disciplinárními v jediném nálezu disciplinárním a byl-li jí uložen komulativně jediný trest disciplinární, zruší nejvyšší správní soud výrok o trestu, třeba zrušil výrok o vině jen v příčině některého z oněch přestupků disciplinárních. — II. * Suspensi dle § 48 zákona ze dne 19. prosince 1875 č. 86 z. z. lze na osobu učitelskou uvaliti netoliko současně se zahájením disciplinárního řízení proti osobě této, nýbrž i kdykoli později v řízení disciplinárním. — III. * Otázka, obsahují-li určité obraty, jichž osoba učitelská použila v podání k úřadu školnímu, v konkrétním případě nezdvornost proti úřadu nadřízenému, jest otázkou skutkovou, předpokládajíc, že obraty takové dle své povahy mohou vůbec spadatí pod pojem nezdvornosti. — IV. * Podala-li osoba učitelská proti zahájení disciplinárního řízení protest, v němž se snaží toliko ospravedlniti čin za vinu jí kladený, nelze v tom spatřovati porušení povinnosti služební. — V. * Do-